

Skirtumas tarp „Kraujas“ ir Pedro Costa vėlesnių filmų, bei faktai apie patį filmą:

1. Sekančiuose filmuose P.Costa pradėjo vis dažniau ir aktyviau dirbti su neprofesionaliais aktoriais.

2. 2009-ųjų metų rugsėjo 22 dieną, Portugalijos Cinemateka surengė specialias P.Costos filmų sesijas, su jo pagrindine filmų žvaigžde: Inês de Medeiros(ji taip pat vadina ir filme „Kraujas“), nes tai buvo skirta paminėti knygos, apie pastaruosius režisieriaus 20 gyvenimo metų, publikavimui, ir šio filmo DVD versijos išleidimui.

3. Galėtume sakyti, jog „Kraujas“ yra akademinis darbas, kuriame jaunas režisierius dar tik eksperimentuoja su filmo istorija, veikėjų charakteriais, kameros padėtimi ir garso takeliu. Šis filmas iliustruoja jo darbą su kamera, nes tik vėliau jis surado „savo kalbą“.

4. Kinematografijos kalba „Kraujas“ leidžia pamatyti iš arčiau jaunų asmenybių „veidus“, jų charakterius. Pasak pačio režisieriaus, tai svarbiausias filmo elementas – parodyti tikrus veikėjų charakterius

5. Filmą "Kraujas" giriamas už kinematografiją. Pedro Costa tęsia António Reiso – garsaus portugalų režisieriaus ir kino profesoriaus –mokyklos tradiciją, kuriai būdingas montažo principas, kuomet kadrai jungiami per grafinį panašumą, taip sukuriant vizualinį rimą, metaforiškas asociacijas ir pridėtinės prasmės. Labai ryškūs baltos ir juodos kontrastai atrodo lyg chemikai būtų ką su juosta padarę kuria šešėlių poeziją.

Pedro Costa kalba apie tai, kaip pradėjo kurti filmus:

Žurnalistas: Ar jūs pamenate, kada gavote savo pirmąją kamerą?

Pedro Costa: Ne. Ką aš norėjau daryti, tai groti muziką. Tuo metu buvo po pankinė era. Aštuoniasdešimtieji. Aš buvau dvidešimties metų. Net punk metas buvo pasibaigęs. Pirmiausia, atsirado grupė“The raincoats“. Man tai itin nepatiko. Mano mėgstamiausi dalykai apie roką yra labiausiai žiaurūs ir agresyviūs. Aš turėjau tokį draugą ir kai aš užsukdavau pas jį į namus, jis visada rašydavo.Tuo metu aš nieko nežinojau apie rašymą, man tai nebuvo prie širdies. Aš nelaukiau savęs talentingu. Vieną dieną, visiškai atsitiktinai ,mes pamatėm skelbimą laikraštyje apie priėmimą į filmų mokyklą. Tai man buvo visiškai naujas dalykas. Visą tai prasidėjo 1976 metais. Aš jam sakiau: "einam pamatyti šito" .Ten buvo mokoma fotografijos ir techninių dalykai. Taigi, mes nuėjome ir patekome. Taip ir prasidėjo mano , kaip režisieriaus, karjera.

The difference between Blood (Portuguese: O Sangue) and later films of Pedro Costa; and the facts about the film:

1. In his subsequent films, Pedro Costa has increasingly been working with non-professional actors.

2. On 22 September 2009, to mark the publishing of the book on the past twenty years of the life of the director as well as the release of *Blood* on DVD, the Portuguese Cinematheque organised special Costa's film sessions in participation with the main star of the films, Inês de Medeiros (who had also appeared in the film *Blood*).

3. It could be said that *Blood* is an academic work, where the young director is only experimenting with the film storyline, the personalities of the characters, camera positioning, and sound tracking. The film illustrates Costa's work with a camera as only later he discovers his "own language."

4. In terms of cinematographic language, *Blood* allows us a closer look at the "faces" and characters of young people. According to the director, this is the key element of the film – to show the true personalities of the characters.

5. The film *Blood* has been praised for its cinematography. Pedro Costa continues the tradition of the School of António Reis – a famous Portuguese director and film professor – that stands out for its film editing principle, when frames are connected through graphic similarities, thus creating a visual rhyme, metaphoric associations, and added meanings. Extremely bright contrasts of white and black – as if chemists have done

something to the film – create the feeling of poetry of shadows.

Pedro Costa speaks about how he started making films:

Journalist: Do you remember when you received your first camera?

Pedro Costa: No. What I really wanted to do was to play music. We were living in a post-punk era at that time. The 1970s. I was twenty. Even the punk period had already finished. At first, the band The Raincoats emerged. I really hated that. What I liked most in rock was that cruelty and aggressiveness. I had a friend, and whenever I visited him he was writing. In those days, I understood nothing about writing; it wasn't my cup of tea. I didn't think I was talented. Then one day, purely by chance, we saw that advertisement in a newspaper about admission to a film school. That was a completely new thing for me. It all started in 1976. I told him, "Let's go and check this out." The school taught photography and technical subjects. So, we went there and got admitted. That was how my career as a director started.

MOVING
CINEMA

